

(המשך מעמוד 7)

הסיעה ממוצעת: 800 טפסים, שנמכרו על-ידי המשתתפים עצמם ברחובות ובכתי"ה הקפה.

לחיות את השאלות. טוענים עורכי הביטאון, משה דור המוקן ונתן זר המ"שופט, שהם גם הרוח החיה בחבורה: "לא הוצאנו את לקראת משום שחפר לנו מקום להדפיס את ציורינו. להיפך, רוב העתונים מהארץ עד על המשמר, מקבלים את כתבי היד שלנו ברצון. אך איננו יכולים להשלים עם כך, שנאלץ להדפיס בבטאונים מפלגתיים, לכונן את ראשינו להכתבה אידיאולוגית". סמל להלך-רוח זה משמשים שם החוברת, לקראת. הנמנע במכתון לפרש לקראת מה, ופסקו של המשורר האוסטרי הסרוני-נאצי הנודע, ריינר מריה רילקה, שנדפס בראש החוברת האחרונה: "כעת עליך לחיות את השאלות ואז אפשר שביום מן הימים, מבלי לשים לב לכך, תחיה גם את התשובה". בינתיים, החליטו אנשי לקראת, המסרבים לקבל תמיכות מפלגתיות שהוצעו להם, להסתפק בכך שיחיו את השאלות.

משפט

במועצה אין כל חדש

גשם או שמש, אך אחת לשנה, בתאריך קבוע מופיע יוסף סטוצינר לפני שופט השלום, מספר את הספור הישן, משלם את הקנס הישן: 10 ל"י. לפני למעלה מחמש שנים פתח סטוצינר בית-חרושת למרצפות בגבעתיים. בכל שנה הוא משלם את מס הרשיון למועצה המקרמית, מקבל קבלה מוארכת והבטחה שהרשיון ישלח אליו "בזמן המתאים", בו בזמן מאיימים עליו פקחי המשטרה הכלכלית ש"בית-החרושת שלו עלול להיסגר, אם לא יהיה הרשיון תלוי דרך קבע על קר משדור. האיומים מלחיים בהזמנות אדיבות לבית-משפט השלום. חתנוניו של סטוצינר, להתייף ליקר במהירות את הקבלות המאורכות ב"רשיון ממש, עולים מדי שנה בשנה בתוהו. סטוצינר כבר התרגל מומן לאיומים ול"הזמנות. בלכתו לבית-משפט השלום הוא מכניס לארנקו 10 ל"י נוספות. נותן הוראה למנהל החשבונות להכניס סכום זה בהוצאת העסק.

הסיפור הקלאסי

"את נאשמת במקשה זנות, בזאת שביום 9.10.53: שידלת גברים לשכב אתך וקיבלת מהם תמורת זאת — 5 ל"י מכל אחד. האם הנך מודה באשמה?" הצעירה היפה שישבה, בין חברותיה, על ספסל הנאשמים, הסתכלה בשופט בעיניים תוהות. העירה בשפה האנגלית שאינה מבינה. כשתורגמו הדברים לאנגלית, הסמיקה הודתה בראש כופף באשמה. "האם ידעת שהדבר אסור ובלתי מוסרי?" הוסיף השופט לשאול בחומרה. מעיני הנאשמת זלגו דמעות. היא השיבה בחיוב, שפכה את לבה בפניו. **ספסל בשררה.** שרה נולדה במשפחת פועלים אנגלית, בבית, בו היתה בת יחידה. פניקוה ההורים, איפשרו לה השכלה תיכונית, שהיתה למעלה מיכולתם. בערבנים, כרוב הנודע היהודי בשכונה, ביקרה במועדון החלוצי הצעיר, לא ראתה כל עתיד אחר, בהתבגרה, מאשר לעלות ארצה.

ב-1952 הגשימה את משאה נפשה, וכנסה לקבוצת הכשרה בקיבוץ מעלה-החמישה, ליד ירושלים. המקום לא היה לפי רוחה. היא נסעה תל-אביבה, אל בן דודה שהיה אז מחוסר עבודה. שרה החלה להפיש את מחייתה בעיר הגדולה. מיה ימים התרוצצה ממקום עבודה אחד למשנהו. לשוא. כשישבה לילה אחד, מחוסר שכונן אחר, על ספסל בשרות ושיילד, העיר אותה לפתע בחור יפה, נכנס אתה בשיחה, הזמין אותה לארוחת ערב ואחר לביתו. כל דבר נראה אותו יום בעיני שרה טוב יותר מגורלה הנוכחי. היא הלכה אחריו. בחור זה היה הראשון, אך לא האחרון. שרה התגלגלה מיד ליד, תחילה תמורת מקום לילה ואכילה, אחר תמורת כסף. השופט הסתכל ארוכות בצעירה היפה. היתר מן הסתם שוהו בדיק הסיפור הקלאסי של כל זונה. השאלה הגדולה — מדוע לא מצאו עבודה — לא היתה שאלה משפטית. היתה זאת שאלה לפסיכולוגים.

שנים אוחזים בחלקה

אדם צעיר, בעל אף חד וימים כבדות,

אלות נגד חופש הדיבור

השעה היתה 11 בערב. כרגיל בימים הראשונים של השבוע, לא הסתיימה עדיין העבודה במערכת העוונות הזה. "מאבק עז. ברגע זה פתח האלמוני

שלמה הררי, שלום כהן ואורי אבנרי בבית-החולים. "מה אתם עומדים כאן? לכו לעבוד!"

את דלת הגיפ, ניסה למשוך את אבנרי ממוכו החוצה. שלום כהן, שראה ב"חשכה את המראה המבהיל, חשב ברגע הראשון שדקר את אבנרי, קפץ מהגיפ לעזרתו.

כאן עלו על במת המאורע שלושת ידידי הנוספים של האלמוני. הם התנפלו על כהן, מווייגים באלות עבות וארוכות, היכו אותו בכוח על ראשו. גם אחרי ש"נפל מתעלף על הארץ, כשפצעיו הפתוחים שותים דם, לא הפסיקו הבריונים את מכותיהם.

בו בזמן התחולל מאבק עז ליד הגיפ השני. האלמונים, שדברו עברית שוטפת, עשו את כל המאמצים להוציא את אבנרי מהגיפ הסגור, כדי שאפשר יהיה לחבול בו כראוי. המאמצים עלו בתוהו. הדלת

שלמה הררי מאכיל את שלום כהן שלא יכול היה לזוז.

חברים ישבו כפופים על מכוונות ה"כתיבה, כתבו וערכו את החומר לגיליון הבא.

בשעה זאת היה אורי אבנרי צריך למחר לפגישה חשובה, בלתי צפויה. ח"שנות מרעישות, שהיו עלולות, אם תת'אמתנה, לשנות לחלוטין את מבנה הגיליון, פקדו עליו לברר דברים בשעה כה מאוחרת.

הוא יצא על מנת לנסוע בגיפ, קרא לשלום כהן, שטרם סיים את עבודתו, לצאת איתו. לדחוף את מכוניתו, ש"סוללתה התקלקלה, בגיפ המערכת השני, כדי להתניע אותה.

השנים התישבו, כל אחד ליד הגה מכוניתו. ברגע זה הגיח מן האפלה אלמוני, רמו לאבנרי לעצור את מכוניתו, אמר לו: "אני רוצה לדבר אתך על משהו". עורכו של עתון צפוי תמיד לטרדנים שיספרו לו על הבעיות "החשובות" ביותר בעולם אפילו בשעת הלילה המאוחרת.

השניה של הגיפ היתה נעולה, ומבעד לדלת השמאלית הצרה התגונן אבנרי ב"עין, בעס ברגליו במתקיפים. הם השתדלו לפגוע בכל אשר יכלו: דקרו באלותיהם בפניו, היכו על רגלו התפוסה ביד אחד מהם, שברו שתי אצבעות מידו הימנית, שנש'חה החוצה כדי להגן על הרגל מ"שבר.

גיפ נעלם בחושך. הקרב, השקט בדרך כלל, משך בכל זאת את תשומת לבם של דיירי הבתים הסמוכים. הם יצאו למרפסות, ניסו להזעיק עזרה ל"מותקיפים. העזרה הממשית באה לבסוף, לקראת אחד השכנים, בדמות קבוצה של חיילים-צנחנים, שישבו סביב מדורה ש"הקימו לעצמם ליד בניין א"ה. הסמוך למערכת, חיכו בשירה לבוא המכונית שתחזיר אותם למחנה.

הם רצו מיד לעזרה. אך כשהגיעו ל"מקום, הבינו המתקיפים שהיחס המספרי השתנה לרעתם, החליטו לסגת. הם קפצו, אחד אחרי השני, לתוך גיפ אפור, סגור בברונט, בעל חלונות צלולוד, שעמד עד כה בפניה חשכה. אחד הצנחנים, גר"שון שיפי, ניסה למנוע את הבריון האחר לון מלעלות לגיפ, תפס לאחר מכן בנהג הגיפ, ניסה למשוך אותו החוצה ולמנוע ממנו מהמשיך בניסיעה. אך הנהג כיחן את ההגה בסמוך מאוד למכונית"משא שחנתה ברחוב, במטרה לפגוע ב"ראשו של השופט, בעוד שאחד מחבריו היכה באלה על ידו. שויפי נאלץ להרפות מן הגיפ, שטס בסערה דרומה. לרוע המול, לא הצליח איש מן הנוכחים ה"נסערים להבחין במספרו של הגיפ.

הרוח, על הגיפ. בחוש טבעי ש"אינו משה להפקיר אדם בצרה, הרימו החיילים את שלום כהן, חסר ההכרה, אל הגיפ שלו, והובילוהו לתחנת המש"טרה בצפון ואחר כך למגן דוד אדום. אבנרי, שלא נפגע כה קשה, ירד חזרה אל משרד המערכת, הזעיק את המשטרה ואת מגן דוד אדום.

המשטרה, שגבתה עדויות מחברי ה"מערכת ומדיירי הבית, העלתה חרס ב"יה: איש מהם לא הבחין בחשכה ב"מתקיפים, לא יכול היה להעלות על דעתו מי היה עלול לבצע מעשה כה קיצוני. כתוצאה מפגיעה, אמיתית או מדומה, מעל דפי העתון.

שני הפצועים הועברו לטיפול לבית החולים הדסה ב"תל-אביב, לא אבדו אף לרגע אחד את הרוח הטובה. בשעה ש"הובל על גבי אלונקה לחדר הניתוח, לא פסק שלום כהן מלהתריע בפני חברי המערכת שעמדו מודאגים סביבו: "מה אתם עומדים כאן? לכו ותגמרו את ה"עבודה". הם צייתו לו, לבסוף.

21) גבר צעיר ותמיר קומה, שחיננותו הזוקרה אפילו מבעד למדי הסורה הצבאיים. הוא חיכה בסבלנות שעה שהשופט קרא עד תומן את האשמות. כשהורים השופט את עיניו, העיף בצעיר מבט חריף, השיב לו מ"טו התמים, העליו כמעט של "נאל: "אני מודה בשתי האשמות, כבוד השופט". אמר עוד בטרם נשאל, "ואני רוצה לומר כמה מלים".

השופט נתן את הרשות. יש לי חולשה איומה למכוניות ולאופי נועים", הסביר "נאל. "אני לא יכול להתגבר על זה, כבוד השופט. אתה מבין, אינני מת" כחן לשדוד אותם עולמית. זה יהיה נגד סעיף 270 של החוק הפלילי. אני רק שואל אותם לנסיעה נעימה. במקרה זה נסעתי לחיפה ו"חזרה. מזג האוויר היה נהדר!"

אם פושע או מוסרן. בעוד שבי"ה המשפט רעם מצחוק. ניסה השופט להמשיך את הביירו ללא חיוך: "מניין למדת את מספר הסעיף? אתה לומד משפטים?"

"לא, אדוני", הסביר "נאל, "כבר האשימו אותי פעם בהאשמה דומה במשטרה הצבאית. אבל גם שם רק שאלתי את המכונית. מזג האוויר היה...". השופט חיכם את סנטרו המרוכב, החליט לדחות את המשך המשפט עד לקבלת החומר

משרד החקלאות. ריב חריף התפתח בין שני הגופים. כל אחד מהם המשיך בעבודתו במרץ כפול. מחשש שעבודה זו תלבש צורות פחות ופיחות נעימות, התערבה המשטרה, הורתה ל"הפסיק את העבודה, חזרה בה מהוראתה רק אחרי ששני הגופים כאחד ביקשו זאת, מחשש שלא יספיקו לחרוש את האדמה לפני בוא הגשמים.

דין תורה. מצבו של השופט דמה ל"מצבו של הרב, ששמע את טענות שני ה"אנשים שבאו אליו לדין-תורה, קבע שש"ניהם צודקים. אמר הוא: "האסון הוא, שיש יותר מדי בעלים לחלקה כל כך קטנה: משרד הבטחון, האפוטרופוס על נכסי נפי"קדים, קרן הקיימת, קרן היסוד ומשרד החקלאות. אני מתפלא שעדיין לא נוכר פה שמה של הסוכנות". חיך סניגורם של השני, דוד גנור: "הוא עוד י"זכר, כבוד השופט. גם לוסוכ"נות יש יד בעניין".

נקודת התורפה

שני חיקים הונחו בשבוע שעבר לפני שופט השלום ישעיהו הראל. האחד טיפל בניגובת מכונית, השני בניגובת אופנוע. ב"שני המקרים נאשם אדם אחד: "נאל חלברג

* פרט לתמיכתה החד-פעמית של המפלגה לאחדות העבודה (ראה לעיל), שלא התינתה את תמיכתה בשום תנאים.